

Εκτύπωση

ΠΑΣΟΚ και άρθρο 16

Του Πασχου Μανδραβελη/ pmandravelis@kathimerini.gr

Ο Αμερικανός συγγραφέας Ρόμπερτ Αντον Γουίνστον είχε πει κάποτε πως «χρειάζονται είκοσι έτη για να καταλήξει ένας ριζοσπάστης σε συντηρητικό, χωρίς να αλλάξει ούτε μία ιδέα». Για κάποιους του εκσυγχρονιστικού ΠΑΣΟΚ αρκούν τα τρία χρόνια. Πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί το γεγονός ότι με λίγες τιμητικές εξαιρέσεις το εκσυγχρονιστικό ΠΑΣΟΚ, στην καλύτερη περίπτωση ποιεί την νήσσαν για την αναθεώρηση του άρθρου 16 και στη χειρότερη έγινε συνοδοιπόρος εκείνου του ΠΑΣΟΚ που υπονόμει κάθε δική του προσπάθεια για αλλαγή της χώρας;

Δεν αναφερόμαστε στον συνταγματολόγο, όψιμο υπέρμαχο της θανατικής ποινής. Ολα δείχνουν ότι ζήλωσε δόξα αρχηγού ομάδας και θέλει να εκφράσει τον εντός του ΠΑΣΟΚ «έξυπνο λαϊκισμό» (σ.σ.: λογική κίνηση αφού ο χώρος του «εξυπνακίστικου λαϊκισμού» είναι ήδη καλυμμένος από συνάδελφό του). Αναφερόμαστε στον κ. Σωκράτη Κοσμίδη, στενό συνεργάτη του πρώην πρωθυπουργού, ο οποίος συμμετείχε σε σύναξη εκείνων των ΠΑΣΟΚων που διακηρύσσουν ότι «η εργασιακή ανασφάλεια, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, η πίεση στη δουλειά, η κακοπληρωμένη εργασία, η ανεργία, η χρησιμοποίηση ως φθηνότερης εργατικής δύναμης των μεταναστών (κατά παράβαση της νομοθεσίας) συνιστούν μια ζοφερή πραγματικότητα... Η διαδικασία της απορρύθμισης της οικονομίας και της κοινωνίας που προωθεί και επιβάλλει ο νεοφιλελευθερισμός υπονομεύουν το δημοκρατικό πολίτευμα. Συγκροτείται μια νέα ολιγαρχία των οικονομικά και κοινωνικά ισχυρών, οι οποίοι δρουν ανεξέλεγκτοι πλήττοντας, ίσως περισσότερο από ποτέ, τα συμφέροντα του λαού και της κοινωνίας...» (ανακοίνωση της «Πρωτοβουλίας μελών ΠΑΣΟΚ ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16», 13.12.2006.)

Αριστεράς
συντηρητική

Δεν γνωρίζουμε αν αυτό του έφερε στη μνήμη κάτι, αλλά εμάς μας θύμισε πολλά. Μας θύμισε για παράδειγμα τον κ. Γ. Παναγιωτακόπουλο, ο οποίος το 2001 υποστήριζε ότι «ή θα συγκρουστούμε με τον εκσυγχρονιστικό συντηρητισμό της αντιΠΑΣΟΚ ομάδας ή θα μεταβληθούμε σε φωτοτυπία της δεξιάς σοσιαλδημοκρατίας». Μας θύμισε επίσης μια άλλη κορυφαία στιγμή του ίδιου στελέχους, ο οποίος στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ το 2001 κατήγγειλε τον κ. Σημίτη για «συρρίκνωση του ΠΑΣΟΚ στα φιλελεύθερα πρότυπα» και «υπαγωγή της χώρας στις επιδιώξεις των ΗΠΑ». Μας θύμισε επίσης όλη την κριτική που έκανε η έξαλλη Αριστερά σε κάθε βήμα εκσυγχρονισμού αυτής της χώρας, είτε αυτή αφορούσε το ασφαλιστικό είτε την Παιδεία.

Το ΠΑΣΟΚ ήταν πάντα διχασμένο σε σχέση με το κράτος. Ξεκίνησε ως ένα κόμμα του Τρίτου Δρόμου που ήθελε μετάβαση στον σοσιαλισμό μακριά από την κομμουνιστική ορθοδοξία της εποχής, η οποία είχε στο επίκεντρό της το κράτος. Με τον καιρό και κυρίως με την εξουσία άλλαξε. Από σοσιαλιστικό κίνημα (με όλες τις αφέλειες της εποχής) μετετράπη σε όργανο διαχείρισης του κράτους. Το κόμμα δεν παρήγαγε θέσεις, διόριζε για τη διαχείριση του αχανούς γκουβέρνου. Οι πρώτοι οραματισμοί για την Κοινωνία των Πολιτών που θα κινητοποιούνταν για να καλύψουν εκείνα που δεν μπορεί να κάνει το κράτος και δεν μπορεί να αφεθούν στην αγορά απέτυχαν (βλέπε το πλιάτσικο που έκαναν στον κοινό μας κορβανά οι συνεταιρισμοί) και τα στελέχη του γλυκάθηκαν από την εξουσία.

Ακούγεται παράδοξο, αλλά και η εκσυγχρονιστική προσέγγιση είχε στο επίκεντρό της το κράτος. Βέβαια, οραματιζόταν ένα άλλο, πιο ευρωπαϊκό, πιο ηθικό και λιγότερο κομματικό κράτος, αλλά πάντως μοχλός κάθε παρέμβασης παραμένει η κρατική εξουσία. Ο εκσυγχρονισμός ήταν η περεστρόικα του ελληνικού κρατισμού. Ετσι εξηγείται και η αντίσταση πολλών στελεχών του εκσυγχρονισμού στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Είναι η τυπική ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατική προσέγγιση, και γι' αυτό γίνεται κατανοητή. Τουλάχιστον, όμως, ας προσέχουν με ποιους κάνουν παρέα...

Ημερομηνία : 13-01-07

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

Κλείσιμο

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ